

LEVÉL

Nagy László meghalt. A havas hegyekből
sajgó vállal erre a hirre
érkeztem haza. Nekidőltem
a hideg kályhának. Rögtön elhittem
a hihetetlen, oly gyalázatosan
hangzott. Hozzád menekültem
volna, halállal is tegeződő
asszonyi természet. És máris
telefon-csöngés. Gyanútlanul
suhant a kontinens fölött
hangod, míg három mérgezett szó
nyilával le nem lőttem. Többé
nem futnak versben úgy a lovak.
A dal lesántult és a mankó
fütykösként mégse suhog majd.
(Konoksága, mely érlelte már
a mozdulatot, arcába dermedt,
maszk lesz, szobor lesz, talán biztatás is
e temetőben.) S amikor újra
megszólaltál, én elrejtettem
volna arcomat országokkal
odébb, az élet dombjai közt.